

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 409/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária ŠČURY, s. r. o., M. R. Štefánika 2618, Čadca, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Ščury, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63 Ek 505/2021 z 23. novembra 2021 a sp. zn. 63 Ek 505/2021 z 2. marca 2023 a proti postupu súdneho exekútora Mgr. Jozefa Deáka takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a majetkových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia a nezákonným postupom súdneho exekútora Mgr. Jozefa Deáka. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi ako povinnému sa na okresnom súde vedie exekučné konanie pre vymoženie sumy 4 662,57 eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu – [REDAKOVANÉ] č. 2025058013 zo 14. júla 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 4. augusta 2020 (ďalej len

„exekučný titul“). Okresný súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Jozefa Deáka (ďalej len „súdny exekútor“). Sťažovateľ podal v priebehu exekúcie návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Dôvodil tým, že právo vymáhané na základe exekučného titulu sa podľa § 21 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o zdravotnom poistení“ alebo aj „zákon o ZP“) premlčalo a že exekučný titul nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť, pretože mu nikdy nebol doručený.

3. Okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie uznesením z 23. novembra 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom. S poukazom na relevantné ustanovenia zákona o zdravotnom poistení (§ 23 ods. 1 v spojení s § 21 ods. 4 zákona o ZP) vyhodnotil námietku premlčania ako nedôvodnú a zmätočnú, pretože v exekučnom titule je najstaršie kontrolované obdobie 8. august 2011, ktoré bolo splatné 8. septembra 2011. Objektívna premlčacia lehota predstavuje v danom prípade 10 rokov odo dňa splatnosti poistného, a uplynula by tak 8. septembra 2021. Keďže výkaz nedoplatkov bol vystavený 14. júla 2020, teda pred uplynutím objektívnej premlčacej lehoty, právo oprávneného uplatniť si nárok na predpísanie dlžného poistného premlčané nie je. Okresný súd považoval za preukázané i to, že oprávnený v zmysle § 23 ods. 13 zákona o ZP zaevidoval sťažovateľovi poistný vzťah tzv. samoplatiteľa na základe výzvy z 12. februára 2020, a v takom prípade sa na neho vzťahuje objektívna 10-ročná lehota na uplatnenie nároku na predpísanie dlžného poistného, a to odo dňa splatnosti poistného. Pre premlčanie nároku pri nesplnenej oznamovacej povinnosti v zmysle § 23 ods. 1, 2 a 5 zákona o ZP je určená subjektívna lehota piatich rokov odo dňa dodatočného splnenia oznamovacej povinnosti a objektívna lehota desiatich rokov odo dňa splatnosti poistného. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nedoručení exekučného titulu okresný súd poukázal na listinné dôkazy predložené oprávneným, a to poštovú doručenkú z 15. júla 2020, z ktorej vyplýva, že exekučný titul bol sťažovateľovi odoslaný preukázateľným spôsobom na adresu jeho trvalého pobytu s tým, že zásielka bola 20. júla 2020 oprávnenému vrátená s označením „adresát neznámy“. V zmysle § 17b ods. 5 zákona o ZP sa deň, v ktorom poštový prepravca vrátil zásielku oprávnenému, považuje za deň jej doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel.

4. Proti tomuto uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej namietal nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu, že bol odňatý zákonnému sudcovi, ak o jeho návrhu rozhodol vyšší súdny úradník. Súčasne tvrdil, že boli porušené jeho práva, pretože sa jeho vec neprerokovala v jeho prítomnosti, a nemohol sa tak vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Opätovne spochybnil doručenie exekučného titulu a uviedol, že v období od roku 2011 do roku 2018 mu nebola poskytnutá žiadna zdravotná starostlivosť, a preto je nedôvodné od neho vymáhať plnenie za niečo, čo mu nikdy nebolo poskytnuté. Rovnako uviedol, že nebol osobou zdravotne poistenou, a preto nie je možné uplatniť na danú vec ustanovenia zákona o ZP. Z rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka tiež zistil, že súdny exekútor predložil súdu aj vyjadrenie oprávneného z 30. júna 2021 k jeho návrhu na zastavenie exekúcie, pričom sťažovateľovi toto vyjadrenie nebolo doručené, a preto ide o rozhodnutie nezákonné a exekúciu nemožno vykonať.

5. Sudca okresného súdu sťažnosť sťažovateľa napadnutým uznesením zamietol. Podľa jeho názoru poskytuje rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky prednesené sťažovateľom v návrhu na zastavenie exekúcie. Pokiaľ sťažovateľ namietal neexistenciu poisťného vzťahu s oprávneným či iné vady, resp. nesprávny postup oprávneného pri vydaní výkazu nedoplatkov, ide o okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu, a sťažovateľ mal možnosť ich namietat' v nachádzacom (pôvodnom) konaní zákonom stanoveným spôsobom, a to podaním námietok proti výkazu nedoplatkov, čo však neurobil. Návrh na zastavenie exekúcie nie je ďalším opravným prostriedkom a sťažovateľ v exekučnom konaní nemôže uplatňovať ani hmotnoprávne, ani formálnoprávne námietky, ktoré mal uplatniť v pôvodnom konaní, pretože predmetom rozhodovania vo vykonávacom konaní je nútené uskutočnenie výkonu príslušného exekučného titulu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nezákonnosť a vecnú nesprávnosť napadnutých uznesení, pričom (pomerne nekonzistentne a zmätočne) tvrdí, že:

a) v dôsledku napadnutých rozhodnutí mu hrozí aj ďalšia majetková škoda, a to bezprostredne hroziaca dražba majetku;

b) o jeho právach nerozhodoval zákonný sudca, jeho vec nebola prerokovaná v jeho prítomnosti a nemohol sa vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom;

c) výkaz nedoplatkov nie je zákonným exekučným titulom; sťažovateľovi nebola poskytnutá žiadna zdravotná starostlivosť v období od roku 2011 do roku 2018; sťažovateľ nebol osobou zdravotne poistenou, a preto nie je možné na danú vec uplatniť zákon o ZP. Vyšší súdny úradník tak nesprávne a v rozpore so zákonom odôvodnil napadnuté uznesenie vo vzťahu k námietke premlčania a preklúzii. Podľa názoru sťažovateľa sa v zmysle § 21 zákona o ZP právo oprávneného premlčí uplynutím 5 rokov odo dňa splatnosti poisťného a súd je povinný to rešpektovať;

d) súdny exekútor predložil súdu vyjadrenie oprávneného z 30. júna 2021 k návrhu na zastavenie exekúcie, avšak toto vyjadrenie nebolo doručené sťažovateľovi, a preto je napadnuté uznesenie nezákonné a exekúciu nemožno vykonať;

e) odôvodnenie uznesenia z 23. novembra 2021 podrobuje kritike s tým, že nie je opreté o žiadne ustanovenie zákona;

f) exekučný titul neexistuje, a preto je nezákonné následné exekučné konanie. Okresný súd neposkytol sťažovateľovi vysvetlenie doterajšieho konania, z akého dôvodu považuje výkaz nedoplatkov za rozhodnutie. Sťažovateľovi nebolo nikdy doručené oznámenie o zaevidovaní poisťného vzťahu tzv. samoplatiteľa poisťného, takže sa na neho nevzťahuje žiadna povinnosť na úhradu dlžného poisťného. Výzva podľa § 23 ods. 13 zákona o ZP mu nikdy nebola doručená, a preto nie je možné, aby sa sťažovateľ považoval za platiteľa poisťného.

7. Sťažovateľ súčasne podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení, pretože mu hrozí vznik majetkovej škody, a to vydraženie majetku.

8. V doplnení podania doručenom ústavnému súdu 23. mája 2023 a 7. júna 2023 sťažovateľ informoval ústavný súd o ďalšom postupe v exekučnom konaní, a to o vydaní upovedomenia

o ocenení nehnuteľnosti a exekučného príkazu zriadením exekučného záložného práva, pričom v tejto súvislosti opakovane požiadal o vydanie predbežného opatrenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu z 23. novembra 2021

9. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

10. V rámci predbežného prerokovania návrhu na začatie konania ústavný súd dospel k záveru, že na preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom 23. novembra 2021 bol v konaní o sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu príslušný okresný súd (sudca), ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojich práv napadnutým uznesením okresného súdu z 23. novembra 2021, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu z 2. marca 2023

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým uznesením, ktoré sťažovateľ považuje za nezákonné a vecne nesprávne. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym posúdením jeho veci, opakovane predostiera vlastný pohľad na vec a totožnú argumentáciu uplatnenú v exekučnom konaní.

12. Na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

13. Vzhľadom na podstatu argumentácie sťažovateľa je potrebné v úvode pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd,

čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

14. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

15. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v právnej úprave relevantnej v danej veci. Rozhodnutie okresného súdu v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka, s ktorým sa súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Exekučného poriadku a zákona o zdravotnom poistení týkajúcich sa posudzovania návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie v kontexte dôvodov zakladajúcich podľa názoru sťažovateľa opodstatnenosť jeho návrhu, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúceho súdu. Tieto právne závery ústavný súd kvalifikuje ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy, tvoriace tak dostatočnú oporu výroku prijatého rozhodnutia, čo svedčí o jeho ústavnej konformite.

16. V tomto smere sa okresný súd vysporiadal s námietkou sťažovateľa o tom, že o jeho právach rozhodoval nezákonný sudca (bod 25 napadnutého uznesenia), i s výhradou, že o jeho veci nebolo rozhodnuté v jeho prítomnosti (bod 26 napadnutého uznesenia), keď zdôraznil, že v exekučnom konaní sa spravidla rozhoduje bez nariadenia pojednávania (§ 611 ods. 2 a § 202 ods. 1 Exekučného poriadku). Sťažovateľovi tiež vysvetlil, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Takto potom v jeho veci spočívala rozhodovacia činnosť súdu výlučne v právnom posúdení a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, resp. listín, ktoré sú jeho súčasťou. Takémuto postupu a jeho zdôvodneniu zo strany okresného súdu niet z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť, keďže sa opiera o relevantnú právnu úpravu a dostatočne reaguje na výhrady sťažovateľa procesného charakteru.

17. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka (ale i v ústavnej sťažnosti) namietal postup súdneho exekútora, ktorý mu nedoručil vyjadrenie oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie, tu je nutné uviesť, že sťažovateľ mal v čase doručenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a koncipovania sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu vedomosť o obsahu vyjadrenia oprávneného (v rozhodnutí doslovne citovaného, pozn.), a preto mu bola zachovaná možnosť reagovať na argumenty oprávneného. Tie objasňovali princíp verejného zdravotného

poistenia i jeho vznik, ako aj konkrétne skutkové okolnosti kauzy sťažovateľa vrátane listinných dôkazov, a mali potenciál byť odpoveďou na niektoré z nejasností sťažovateľa, ktoré mu vo vzťahu k povinnosti platiť poistné vznikli. Ako tiež vyplýva z obsahu napadnutého uznesenia, sťažovateľ s týmito argumentmi nepolemizoval obmedzil sa na tvrdenie, že nebol osobou zdravotne poistenou, nebola mu v spornom období poskytnutá žiadna zdravotná starostlivosť a že doručovanie zásielok nebolo dosiaľ osvedčené. Podstatnejšie je však to, že sťažovateľ vyslovene namieta iba nedoručenie predmetného vyjadrenia oprávneného, netvrdí, že by nemal možnosť sa s ním oboznámiť, tobôž sa k nemu vyjadriť. Túto možnosť preukázateľne mal a aj ju svojím spôsobom využil. Z tohto pohľadu hodnotí ústavný súd námietku sťažovateľa (smerujúcu zrejme k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania) bez previazanosti na konkrétne porušenie jeho práva ako účelovú a neopodstatnenú.

18. Ústavný súd osobitne k námietke sťažovateľa, že v jeho veci rozhodoval vyšší súdny úradník, že bol odňatý zákonnému sudcovi a vec nebola prerokovaná v jeho prítomnosti, a k bodu 25 napadnutého uznesenia z 2. marca 2023, keďže napriek podrobnému vysvetleniu a opore v príslušných zákonoch ju sťažovateľ zopakoval aj v ústavnej sťažnosti, považuje za vhodné zdôrazniť okrem § 5 ods. 1 písm. c) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov aj § 202 Exekučného poriadku, v zmysle odseku 1 ktorého je rozhodovanie v exekučnom konaní zákonom zverené vyššiemu súdному úradníkovi (s výnimkou rozhodovania o príklepe), pričom sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka a pojednávanie exekučný súd nariaďuje len vtedy, ak to pokladá za potrebné.

19. Napokon ústavný súd po preskúmaní dôvodov napadnutého uznesenia konštatuje, že okresný súd sa primerane zaoberal namietanými vadami exekučného titulu aj námietkou premlčania smerujúcou svojou povahou do základného konania, i s námietkou, ktorou sťažovateľ spochybnil účinné doručenie exekučného titulu, čo by zakladalo skutočnosť, ktorá by bránila vymáhateľnosti exekučného titulu a založila by dôvod na zastavenie exekúcie (bod 27 napadnutého uznesenia z 2. marca 2023). K takému záveru však v prípade sťažovateľa nedospel, čo náležite odôvodnil s poukazom na listinné dôkazy (bod 3 tohto uznesenia). Okresný súd sa preto v rámci exekučného konania nedopustil takého výkladu (a aplikácie) ustanovení Exekučného poriadku a zákona o zdravotnom poistení, ktorým by poprel ich podstatu, zmysel a účel a ktorý by predstavoval nepredvídateľnú interpretačnú svojvôľu. Ústavný súd nevidí žiaden priestor na to, aby vstupoval do ústavne udržateľnej interpretácie aplikovanej právnej úpravy či akokoľvek korigoval alebo dopĺňal dôvody rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti pripomína, že nie je jeho úlohou „vylepšiť“ odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, prípadne upozorniť na zistené pochybenia všeobecného súdu, ak nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť ústavnú konformitu záverov napadnutého rozhodnutia.

20. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že závery okresného súdu nemožno v okolnostiach tejto veci považovať za neodôvodnené či nepresvedčivé. Napadnuté uznesenie žiadne známky arbitrárnosti nevykazuje a nie je možné prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Argumenty, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej ústavnej sťažnosti, takto neumožňujú prijať záver o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný

súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia majetkových práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, a to napriek tomu, že chápe dopad exekučného konania na jeho majetkovú sféru. Ide o právo hmotnoprávnej povahy. Sťažovateľ jeho porušenie argumentačne odvíjal od namietaného porušenia svojich práv procesnej povahy (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v jeho neprietahovej časti). Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa, nevyhnutným predpokladom porušenia jeho hmotných práv by bol záver o tom, že došlo k porušeniu jeho procesných práv. Keďže ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených procesných práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu, rovnako dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich majetkových práv.

22. Napokon je potrebné uviesť, že sťažovateľ osobitným spôsobom nekonkretizoval, v čom malo napadnuté uznesenie okresného súdu a súdneho exekútora (resp. ich postup) porušiť jeho základné právo na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vo vzťahu k týmto právam sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neformuloval žiadnu argumentáciu, čo je obligatórnou náležitosťou každej ústavnej sťažnosti [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Preto ústavný súd v tejto časti odmietol jeho ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci vrátane jeho návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. júla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu